

V Praze dne 1. dubna 2020

Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Říkám o Hospodinu: „Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.“ Vysvobodí tě z osídla lovce, ze zhoubného moru. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště; pavézou a krytem je ti jeho věrnost. Nelekej se hrůzy noci ani šípu, který létá ve dne, moru, jenž se plíží temnotami, nákazy, jež šíří zhoubu za poledne. Byť jich po tvém boku padlo tisíc, byť i deset tisíc tobě po pravici, tebe nestihne nic takového. (Žalm 91,1-7)

Milé sestry a bratři,

telefonovala mi známá a ptala se mě, zda mám informace o tom, jestli někdo z našeho sboru onemocněl nákazou koronaviru? Neptala se ale v tu chvíli ze soucitu, zajímalo ji to z jiného důvodu, dostalo se k ní totiž proroctví o tom, že opravdových křesťanů se COVID-19 nedotkne. Nejprve mě napadlo, že je to Apríl, ale protože se ještě na kalendáři psal březen, proroctví muselo být myšleno bez legrace vážně.

Odpověděl jsem, stejně vážně, že žádné informace o onemocnění členů našeho sboru ani statistiku nemocných z jiných sborů Církve bratrské na nový typ chřipky nemám, snad jen, že někteří museli být v karanténě.

Ale hned nato jsem pověděl, že ve zjitřené době se takových proroctví vynořuje mnoho a že jsou samozřejmě naprosto falešná. Nedovedu si totiž představit, že by před 100 lety mezi minimálně 50 miliony obětmi španělské chřipky nebyl žádný věřící v Krista, anebo že by na frontě první či druhé světové války nepadl ani jeden opravdový Ježíšův následovník. A dodal jsem, že jako křesťané jsme součástí celého světa a že rozhodně nemáme větší imunitu než kdokoli jiný. Stačí si také vzpomenout na záplavy z let 1997 nebo 2002, tehdy i naše modlitebny byly zality vodou, včetně Soukenické. Podstatný rozdíl oproti nevěřícím je ovšem v tom, že naším jediným potěšením v životě i v smrti je, že nepatříme sami sobě, ale že náležíme našemu věrnému spasiteli Ježíši Kristu, jak nás učí katechismus. Známé na opačném konci vln se zjevně ulevilo.

Položil jsem telefon a oznámil „nadějná proroctví“ své rodině, což bezprostředně komentovala naše dcera slovy: „Tak to máme v suchu.“ Mě ovšem pojala pochybnost, jestli se mohu považovat za tak dobrého křesťana, abych se nemusel bát nemoci či jiného neštěstí? To už je ovšem skutečně apríl, konečně proč ne, když je dnes 1. dubna.

Ted' ale vážně, potřebujeme se držet živé naděje a pravdivé víry. V tom bych vás dnes rád povzbudil. Jako děti Boží se nemusíme uchýlovat k libivým proroctvím, ale smíme své životy vkládat do ruky nebeského Otce. Vždyť bez jeho vědomí nám nepadne ani vlas z hlavy, třebaže nám vlasy padají denně! On je naše útočiště i pevná tvrz.

Dodejme na konec, že biblická zaslíbení včetně tak nádherného 91. žalmu nebyla napsána jako test naší silné či slabé víry, ale jako svědectví a povzbuzení, kterého se můžeme radostně držet. Protože skutečně mnozí přečkali nákazu i hrůzy noci bez úhony ve stínu Všemohoucího, dokonce jich vždy byla a bude naprostá většina. A ti ostatní opravdoví křesťané? Zakoušejí, co oko nevidělo, ucho neslyšelo a na mysl lidskou nevstoupilo, neboť právě to připravil Bůh těm, kteří ho milují.

Pán Bůh s Vámi a nebojme se!

Bronislav Matulík